

V lesích kolem Kerska zná Honza Bauer každý pářez. Průvodce potřebuju já.

SLEPÁ TURISTIKA

DO TATER NA BLIND

Poslepu vylezl na Gerlach, vyjel na kole na Ještěd, po třicítce se musel naučit masírovat chlupatá chlupatá stehna. Poprvé v životě se ale Honza „Slepejš“ Bauer bál až se mnou v sedle.

TEXT LIBOR HRUŠKA FOTO PAVEL HOFMAN

LETOS V LÉTĚ SES SPOLEČNĚ SE SVÝM VODÍČEM A MÍSTNÍM PRŮVODCEM VYŠKŘÁBAL NA GERLACHOVSKÝ ŠTÍT. VÝHLEDY ASI NIC MOC, CO?

Vrchol byl stejně v mracích. Když jsem se zeptal svého traséra Honzy Jošta, co vidí, povídá: „Buď v klidu, parťáku,

vidím stejný hovno jako ty.“ Takže jsem o nic nepřišel. Ale jo, i moje paní se mě ptala, proč tam jedu, když stejně nic neuvidím. Normálně mě podporuje, ale tohle už jí přišlo jako nadstandardní blbost.

PROSTĚ PRVNÍ OTÁZKA, KTERÁ ČLOVĚKA NAPADNE. TAKŽE PROČ JSI TAM JEL?

Slovák ti postaví horu přes cestu, tak nemůžeš uhnout. Jasně, pro nás slepejš to není o výhledu, ale i tak cítíš ten prostor, tu sílu hor. Když se vyškrábeš nahoru, tak víš, že máš jen dva metry doprava, dva metry doleva a můžeš spadnout. Takže poznáš, že jsi na vrcholu.

JAK DLOUHO TÚRA NA GERLACH TRVALA? Myslím, že to byla výzva i pro horolezce, který šel s námi jako průvodce.

Normálně to lidi jdou osm až devět hodin, ale já to šel patnáct. Doprovod

na mě musel pořád čekat, a když jsme viseli na laně, museli mi shora hlásit, kam dát ruce, a zespoda, kam šlapat. **NA LANĚ? TAKŽE JSI MĚL NĚJAKOU LEZECKOU PRŮPRAVU?**

Ne, raději jsem nechtěl vědět, do čeho jdu, abych se předem nezalekl. Myslel jsem si, že tam vede klasická turistická stezka, a najednou jsem musel na lano. Nejdřív jdete po dvou, v ruce hůlku, držíte se frajera vedle. Pak se to trochu přiosťří, tak zpomalíte a osaháváte si šutry, a nakonec musíte na čtyři. Když jsem pak visel na laně, říkal jsem si: „Chci umřít!“

MŮŽE MÍT NEVIDOMÝ NĚCO JAKO ZÁVRATĚ?

Dřív jsem se výšek strašně bál. To je teď výhoda, že nevidím tu díru pod sebou. Mám k ní respekt, dokážu si ji představit, ale není mi blbě.

Honza mi radši zkrátil vodítko, abych se nezaběhl

CO SE STANE V KERSKU,
ZŮSTANE V KERSKU!

Až do listopadu 2014 jezdil Honza bez nehody, nový vodič se mu ale příliš neosvědčil. Rozhovor vznikl ještě před jzdou.

ASI STOJÍ ZA ZMÍNKU I TAKOVÁ DROBNOST. DO TATER JSI Z PRAHY DOJEL NA KOLE...

No jo, byla to expedice Poslepu na Gerlach. Vyjždělo se na kolech z Prahy, což je pět set osmdesát pět kilometrů. Jeli jsme čtyři dny, tam jsme slezli z kol a vyrazili do hor. Na začátku jsme byli tři, ale ostatní dva slepejši to na hřebenech vzdali a na vrchol jsem už šel sám.

JAKÝ MÁŠ CYKLISTICKÝ OSOBAK?

Jednou jsme s parťákem vyrazili z Kerska na Ještěd a zpátky. V kuse to bylo dvě stě dvanáct kilometrů.

NEMŮŽE SE NA DVOJKOLE JEDEN TAK TROCHU ZAŽÍVAT?

Tak to můžeš být v klidu. Jakmile jeden poleví, pozná se to okamžitě, stejně tak jako každá terénní vlnka.

JEDNOU JSEM MUSEL DOVĚST DOMŮ KÁMOŠE, BYL NA KOPR

ZRAK JSI ZTRATIL AŽ VE TŘICETI, TEDY PŘED SEDMI LETY. SPORTUJEŠ TEĎ VÍC, NEŽ KDYŽ JSI VIDĚL?

Na kole jsem jezdil, ale když jsem ujel deset kilometrů, tak jsem myslel, že jsem king. A běhání, to jsem úplně nesnášel, ale teď si tím čistím hlavu a zvyšuju kondičku.

PO ZTRÁTĚ ZRAKU SES ZAČAL ŽIVIT JAKO

MASÉR. PŘEMÝŠLEL JSI TEHDY I O JINÝCH ALTERNATIVÁCH?

Do té doby jsem celý život pracoval v gastronomii. Jsem workoholik a věděl jsem, že kdybych zůstal doma, musel bych si vpálit kouli do hlavy. Hledal jsem něco, co by mě naplňovalo, a nakonec jsem se přihlásil do specializované pražské školy pro slepé maséry. Učí se tam anatomie, chirurgie, latina, takže ze školy vylezeš jako takový malý zdravotník. Jo, mohl bych třeba plést pomlázky a košíky, pracovat na počítači nebo drátovat, ale to by mě určitě nenaplněovalo.

DO TŘICETI JSI TEDA PRACOVAL PO HOSPODÁCH. JAK TO TEĎ MÁŠ S ALKOHOLEM? MŮŽE NEVIDOMÝ SÁM VYRAZIT NA PIVO?

Sám bych do hospody nikdy nešel. Nepřijde mi to normální, když někdo sám sedí u stolu a leje, takže jdu vždycky s někým nebo za někým, a do hospod, které znám.

ŠETŘÍŠ SE TEĎ VÍC?

Já se chlastu nevyhýbám, i když teď mě trochu limituje ve sportu. Snažím se to minimalizovat, ale nějak to nevychází. Klidně se naleju, s tím problémem nemám. Člověk pak ztrácí zábrany, cítí se neohroženě a přestává máchat holí. Pak víc bourá a vůbec je to nebezpečné, ale na druhou stranu to zas člověku tolik nevaří.

A NAVÍC MÁŠ VÝHODU, ZRAK UŽ ČASEM ZTRÁCEJÍ I OSTATNÍ...

Jo jo, to se mi taky stalo. Kámoš se ožral na kopr a já ho musel dovést domů a zpátky si vzít taxíka.

Lýtka dostala na kole zabrat. A to jsme dojeli jen k první zatáčce.